

To be or not to be...

Høsten er kommet for fullt og den første høststormen har vi alt lagt bak oss. I dag sitter jeg langt fra mitt sedvanlige sted og skriver, men fornemmer allikevel vindens rivinger i gammelt byggverk. Kjenner hvordan herjingene i tømmeret utfordrer bindingsverket som har stått der i mange stormer før og vet at det holder nok denne gangen også. Det er nesten noe trygt i forutsigbarheten som ligger i de værmessige utfordringer som de ulike årstider utsetter oss for. Det er en slags regularitet i det som skaper en trygghet og en visshet, fordi dette har vi erfart tidligere.

Mine værmessige refleksjoner bringer meg videre og snart er jeg inne i helt andre virvler som handler om vinder og regularitet og faget mitt sykepleie. Etter hvert har det ene året tatt det andre og gjort at antall år for ens egen del som utøver av faget har blitt mange. Et fag jeg har vært utrolig stolt av å representere, men som på lik linje med årstidene har blitt utfordret av klimamessige endringer som har medført knakinger i fagets byggverk. Men «faget har stått han av» og har blitt sterkere og sterkere for hver storm det har erfart. Stokkene som danner byggverket har vevd seg mer og mer inn i hverandre og skapt byggverk basert på kunnskap, erfaring og klokskap. Men stadig nye stormer truer og vi forbereder oss på å takle dem også denne gang.

Myndighetenes forsøk på de-profesjonalisering er en av de nye stormene som vi sykepleiere må forholde oss til. Jeg registrerer med bekymring for tiden at i alle offentlige høringer og dokumenter er psykiatriske sykepleiere ikke nevnt og vi er omgjort til en kategori som benevnes «annet helsepersonell». Dette bekymrer meg på vegne av faget, men også på vegne av de som mottar våre tjenester. I tverrfaglighetens tid må det ikke gå så langt at vi alle blir gjort til en utydelig masse der ingen vet hvem man forholder seg til. Jeg vil på vegne av eget fag med stolthet kunne representere sykepleie og ikke være en representant for «annet personell». Det er med stor undring jeg leser dokumentene og ser at det er leger, psykologer og annet personell som skal utøve tjenestene. Nei det er ikke det – det er leger, psykologer, sykepleiere, ergoterapeuter, sosionomer, helsefagarbeidere osv... som skal utøve tjenestene. I et tverrfaglig landskap skal vi vite om hverandre når vi møtes på torget og de som møter oss der skal også vite noe om hva vi har å tilby. Dette, kjære venner, må vi sloss mot og vi må ikke være likegyldig når noen prøver å gjøre alle til det samme. Vi er ikke det samme og «annet personell» er ikke annet, slik jeg ser det, enn en tilsløring og et forsøk på å utydeliggjøre fagene. Men vi vil ikke la oss utydeliggjøre og vi vil fremstå som modig,



LEDER: Kurt Lyngved

tydelig og stolt når det gjelder. Ikke minst på vegne av brukerne av våre tjenester og respekten for dem. For brukeren er det aller viktigste målet å oppnå god helse og gjenvinne kontrollen over eget liv. Vi vil at brukeren skal vite hvem han møter i denne prosessen og hva hun/han kan etterspørre fra oss.

Landsmøtet i Norsk Sykepleierforbund står for døren og er en stor begivenhet for alle oss som er medlemmer der. Landsmøtet er et viktig organ og premissleverandør for det som skjer i landsmøteperioden. I 2007 ble det vedtatt en handlingsplan hvor psykisk helse var et prioritert område. Det er vi veldig glad for og etter hvert fikk vi den plattformen som er blitt et godt verktøy for arbeidet som sykepleier innen det psykiske helsefeltet. Vi ønsker å utvikle dette og vil at fokus på psykisk helse fortatt skal ha høy prioritet i en tid hvor behovet for våre tjenester bare blir større og større.

Landsmøtet 2011 skal også velge ny ledelse og mange andre tillitsvalgte for et fireårig arbeid for norske sykepleiere og for mottakere av våre tjenester. Vi ser med forventning frem til valgene og inviterer alle til et samarbeid som styrker sykepleiefaget innenfor det psykiske helsefeltet på alle nivåer i helsetjenesten. Psykiatriske sykepleiere bidrar gjerne med sin kunnskap og erfaring for å skape en stadig bedre sykepleietjeneste for de som er i behov av våre tjenester. Samtidig vil jeg på vegne av LPS takke de som nå går ut av organisasjonen. Vi ønsker lykke til videre og håper at alle fortsatt vil bidra til å styrke sykepleiefagets ståsted i samfunnet.

En årstid kommer, og en annen overtar. I skrivende stund virker det som om julen og det nye år ligger langt utenfor horisonten et sted. Men stirrer jeg lenge nok ser jeg en hildring der fremme som minner om stjerner og tente lys! En ny høytid ligger ikke langt borte og venter og jeg vil hermed benytte anledningen på vegne av meg selv og landsstyret i LPS å ønske dere alle en riktig god førjulstid. Nyt alle de tente lys i en mørk tid og søk sammen når vind og vær virker truende og skap gode stemninger i varme hus.

Vinden løyer og tømmeret faller til ro! Minner meg om at bak mørket et sted venter en ny vår og nye muligheter. En av dem er Landskonferansen i Kristiansand i begynnelsen av mai neste år! Håper vi er riktig mange som sees der!

Ha en fortsatt god høst!

FAGGRUPPELEDER